அவசரகால விதிகள்

பிரிவு 352 முதல் பிரிவு 360 வரையிலான அவசரகால ஏற்பாடுகள். பகுதி XVIII.

எமர்ஜென்சியின் போது, மத்திய அரசு அசாதாரண அதிகாரங்களைப் பெறுகிறது மற்றும் அனைத்து மாநிலங்களும் மையத்தின் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன.

“அவசரநிலை பிரகடனத்தின் போது அடிப்படை உரிமைகளை இடைநிறுத்துதல்” என்ற விதிமுறை வீமர் அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டது (இப்போது ரஷ்யா)

அவசரநிலையானது, இந்திய அரசியலமைப்பின் தனிச்சிறப்பு — அரசியலமைப்பின் முறையான திருத்தம் இல்லாமல் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பை ஒரு ஒற்றையாட்சியாக மாற்றுகிறது.

அவசரகால விதிகள் இந்தியச் சட்டம் 1935 இலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டுள்ளன

அரசியலமைப்பில் அவசரகால விதிகளைச் சேர்ப்பதன் பின்னணியில் உள்ள காரணம்

அவசரகால விதிகள் பலவீனமான குடியரசு அமைப்பைச் சுற்றி ஒரு பாதுகாப்பு வளையமாகச் செயல்படுகின்றன.

"இந்திய அரசியலமைப்பு நேரம் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சி ஆகிய இரண்டிலும் இருக்க முடியும். சாதாரண காலங்களில், இது ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பாக செயல்பட வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அவசர காலங்களில், இது ஒரு ஒற்றையாட்சி அமைப்பு போல செயல்படும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. – டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் அரசியல் நிர்ணய சபையில் கவனித்தார்.

அவசரநிலைகளின் வகைகள்:

தேசிய அவசரநிலை (பிரிவு 352):

சட்டப்பிரிவு 352ன் படி, “போர், வெளி ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியால் இந்தியாவின் அல்லது அவரது பிரதேசத்தின் ஏதேனும் ஒரு பகுதியின் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகும் வகையில் கடுமையான பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தல் இருப்பதாக ஜனாதிபதி ஒப்புக்கொண்டால் அவசரநிலையை விதிக்கலாம். இந்தியா முழுமையிலும் அல்லது இந்தியப் பிரதேசத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் அவசரகால ஆட்சி.

தேசிய அவசரநிலையை படுத்துவதற்கான காரணங்கள்:

வெளிப்புற அவசரநிலை — 'போர்' அல்லது 'வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு' அடிப்படையில் அறிவிக்கப்பட்டது.

சிறப்புப் பெரும்பான்மை — அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் அந்த அவையின் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்குக் குறையாத பெரும்பான்மையினர் கலந்துகொண்டு வாக்களிக்கின்றனர்.

உள்நாட்டு அவசரநிலை — ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அறிவிக்கப்பட்டது.

போர் அல்லது வெளி ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியால் இந்தியா அல்லது அதன் ஒரு பகுதியின் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தப்படும்போது ஜனாதிபதி தேசிய அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்தலாம்.

போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி போன்ற உண்மையான நிகழ்வுகளுக்கு முன்பே, உடனடி ஆபத்து இருப்பதாக அவர் திருப்தி அடைந்தால், ஜனாதிபதி தேசிய அவசரநிலையை அறிவிக்க முடியும்.

தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் முழு நாட்டிற்கும் அல்லது அதன் ஒரு பகுதிக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். (1976 இன் 42வது திருத்தச் சட்டத்தால் செயல்படுத்தப்பட்டது)

1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் "உள் குழப்பம்" என்பதற்கு "ஆயுதக் கிளர்ச்சி" என்ற வார்த்தைகளை மாற்றியது (இது 1976 ஆம் ஆண்டில் பிரகடனத்தின் போது உள் குழப்பம் மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள சர்ச்சைகள் என்ற வார்த்தையுடன் தொடர்புடைய தெளிவற்ற தன்மையை அகற்றும் நோக்கத்துடன் செய்யப்பட்டது)

அமைச்சரவையிடமிருந்து எழுத்துப்பூர்வ பரிந்துரையை (ஒப்புதலின் பேரில் மட்டுமே) பெற்ற பின்னரே ஜனாதிபதி தேசிய அவசரநிலையை செயல்படுத்த முடியும். — துஷ்பிரயோகம் அல்லது தவறான பயன்பாட்டிற்கு எதிரான கூடுதல் பாதுகாப்பாக 44வது திருத்தச் சட்டம் 1978ல் சேர்க்கப்பட்டது.

பாராளுமன்ற ஒப்புதல் மற்றும் செயல்பாட்டின் காலம்:

அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை அல்லது அதன் தொடர்ச்சியை அங்கீகரிக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும் பாராளுமன்றத்தின் ஏதேனும் ஒரு அவையில் சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் (1978 ஆம் ஆண்டின் 44வது திருத்தச் சட்டத்திற்கு முன் பாராளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால்).

அவசரநிலைப் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நாளிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் (கலை. 356 மற்றும் 360 இல் இரண்டு மாதங்கள்) பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். (1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் 2 மாதங்களில் இருந்து 1 மாதமாக குறைக்கப்பட்டது).

லோக்சபா கலைக்கப்பட்டால், பிரகடனத்திற்கு ஒப்புதல் அல்லது அதன் ஆயுட்காலம் நீட்டிப்பு ராஜ்யசபாவால் செய்யப்படலாம். புதிதாக மறுசீரமைக்கப்பட்ட மக்களவையின் முதல் அமர்வுக்குப் பிறகு 30 நாட்கள் வரை பிரகடனம் நீடிக்கும். அதேசமயம், ராஜ்யசபாவும் அதற்கு ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டால், அவசரநிலை ஆறு மாதங்களுக்குத் தொடரும், மேலும் ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்கும் நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் காலவரையற்ற காலத்திற்கு நீட்டிக்கப்படலாம் (1978 இன் 44வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது).

அதற்கு முன், அவசரநிலை, நாடாளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், நிறைவேற்றுக்குழு (அமைச்சரவை) விரும்பும் வரை செயல்பாட்டில் இருக்கும் (இது 44வது திருத்தச் சட்டத்தின் காரணமாக மாற்றப்பட்டது).

அவசரநிலை ரத்து:

அவசரநிலையை எந்த நேரத்திலும் ஒரு அடுத்தடுத்த அறிவிப்பின் மூலம் குடியரசுத் தலைவர் திரும்பப் பெறலாம். அத்தகைய அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவையில்லை.

அதன் தொடர்ச்சியை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானத்தை மக்களவை நிறைவேற்றினால் குடியரசுத் தலைவர் அந்த அறிவிப்பை ரத்து செய்ய வேண்டும் (1978 இன் 44வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது).

மக்களவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் பத்தில் ஒரு பங்கினர் சபாநாயகருக்கு எழுத்துப்பூர்வ அறிவிப்பை வழங்கினால் (அல்லது அவை கூட்டப்படாவிட்டால் குடியரசுத் தலைவருக்கு), இதற்காக 14 நாட்களுக்குள் அவையின் சிறப்புக் கூட்டத்தை நடத்த வேண்டும். பிரகடனத்தின் தொடர்ச்சியை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானத்தை பரிசீலிப்பது (44வது CAA 1978).

பிரகடனத்தை ஏற்காதது தனிப் பெரும்பான்மையால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் மற்றும் மக்களவையில் மட்டுமே நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

தேசிய அவசரநிலையின் விளைவுகள்:

லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டசபையின் ஏற்படும் விளைவு:

லோக்சபாவின் ஆயுட்காலம் அதன் வழக்கமான காலத்தை (ஐந்து ஆண்டுகள்) தாண்டி ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு வருடத்திற்கு எந்த காலத்திற்கும் நீட்டிக்கப்படலாம். அவசரகாலச் சட்டம் நிறுத்தப்பட்ட ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இந்த நீட்டிப்பு தொடர முடியாது.g. ஐந்தாவது மக்களவை (1971—1977).

தேசிய அவசரநிலையின் போது, மாநில சட்டமன்றத்தின் (ஐந்து ஆண்டுகள்) சாதாரண பதவிக் காலத்தை ஒவ்வொரு முறையும் (எந்த காலத்திற்கும்) பாராளுமன்றம் நீட்டிக்கலாம். அவசரகாலச் சட்டம் நிறுத்தப்பட்ட பிறகு அதிகபட்சமாக ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இந்த நீட்டிப்பு தொடர முடியாது.

அடிப்படை உரிமைகள் மீதான தாக்கம்:

பிரிவு 19 மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை இடைநிறுத்துவது தொடர்பானது.

பிரிவு 19 இன் கீழ் உள்ள ஆறு அடிப்படை உரிமைகள் தானாகவே இடைநிறுத்தப்படும். அவர்களின் இடைநீக்கத்திற்கு தனி உத்தரவு தேவையில்லை.

அரசு எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றலாம் அல்லது கலை.19 ஆல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட ஆறு அடிப்படை உரிமைகளை சுருக்கி அல்லது பறிக்கும் எந்தவொரு நிர்வாக நடவடிக்கையையும் எடுக்கலாம் (அவை கலை.19ன் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட ஆறு அடிப்படை உரிமைகளுடன் முரண்படுகின்றன என்ற அடிப்படையில் சவால் செய்ய முடியாது)

தேசிய அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்தும்போது, பிரிவு 19 தானாகவே புத்துயிர் பெற்று நடைமுறைக்கு வரும்.

"போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அடிப்படையில்" தேசிய அவசரநிலை பிரகடனப்படுத்தப்படும் போது மட்டுமே பிரிவு 19 இன் கீழ் ஆறு அடிப்படை உரிமைகள் இடைநிறுத்தப்படும். (44வது CAA 1978)
எமர்ஜென்சி காலாவதியான பிறகும் எமெர்ஜென்சியின் போது செய்யப்படும் எதற்கும் தீர்வு இல்லை (அவசரநிலையுடன் தொடர்புடைய சட்டங்கள் மட்டுமே, மற்ற சட்டங்கள் அல்ல) (44வது CAA 1978)

பிரிவு 359ன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை நிறுத்துதல்:

பிற FR இன் இடைநிறுத்தம் (பிரிவு 20 மற்றும் 21 மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டவை தவிர)
பிரிவு 359, தேசிய அவசரநிலையின் போது அடிப்படை உரிமைகள் (முழு அல்லது நாட்டின் எந்தப் பகுதிக்கும் மற்றும் ஜனாதிபதி உத்தரவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளுக்கு மட்டும்) அமலாக்குவதற்காக எந்தவொரு நீதிமன்றத்தையும் நகர்த்துவதற்கான உரிமையை இடைநிறுத்த ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அடிப்படை உரிமைகள் இடைநீக்கம் செய்யப்படவில்லை, ஆனால் அவற்றின் அமலாக்கம் மட்டுமே.
ஒவ்வொரு நாடாளுமன்றத்தின் முன் ஒப்புதலுக்காக வைக்கப்பட வேண்டும்.
குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவு அமலில் இருக்கும் போது, அரசு எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றலாம் அல்லது குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமையை சுருக்கி அல்லது எடுத்துச் செல்லும் எந்தவொரு நிர்வாக நடவடிக்கையையும் எடுக்கலாம். ஆணை செயல்படுவதை நிறுத்திய பிறகும், ஆணை செயல்பாட்டின் போது செய்யப்படும் எதற்கும் எந்த தீர்வும் இல்லை.
ஆணை செயல்படுவதை நிறுத்தும் போது, குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமைகள் உடன் முரண்படும் அளவிற்கு, அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டமும் செயல்படாது.
பிரிவின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் அமலாக்கத்திற்காக நீதிமன்றத்தை நகர்த்துவதற்கான உரிமையை ஜனாதிபதி இடைநிறுத்த முடியாது. 20 முதல் 21 வரை (அவசர காலத்தில் கூட செயல்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும்). (44வது அரசியலமைப்பு சட்டத் திருத்த சட்டம் 1978)
அவசரநிலையுடன் தொடர்புடைய சட்டங்கள் மட்டுமே சவாலுக்கு ஆளாகாமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றன, மற்ற சட்டங்கள் அல்ல, அத்தகைய சட்டத்தின் கீழ் மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட நிர்வாக நடவடிக்கை பாதுகாக்கப்படுகிறது. (44வது அரசியலமைப்பு சட்டத் திருத்த சட்டம் 1978).

மத்திய—மாநில உறவுகளின் மீதான விளைவு:

நிர்வாகம்:

மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம், எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் அதன் நிறைவேற்று அதிகாரம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றி வழிநடத்துகிறது.

எந்தவொரு விஷயத்திலும் ஒரு மாநிலத்திற்கு நிர்வாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையத்திற்கு உரிமை உண்டு.

மாநில அரசுகள் இடைநிறுத்தப்படாவிட்டாலும், மத்திய அரசின் முழுக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகின்றன.

சட்டமன்றம்:

தேசிய அவசரநிலையின் போது, மாநிலப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது.

ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் இடைநிறுத்தப்படவில்லை, அது பாராளுமன்றத்தின் மேலாதிக்க அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டது.

அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சியை விட ஒற்றையாட்சியாகிறது.

நாடாளுமன்றம் கூட்டப்படாவிட்டால், மாநிலப் பாடங்கள் மீதும் குடியரசுத் தலைவர் அவசரச் சட்டங்களை பிறப்பிக்க முடியும்.

தேசிய அவசரநிலையின் போது மாநிலப் பாடங்கள் மீது நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள், அவசரநிலை செயல்படாமல் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு செயலிழக்கச் செய்கிறது.

நிதி:

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வருவாயின் அரசியலமைப்புப் பங்கீட்டை குடியரசுத் தலைவர் மாற்றியமைக்க முடியும்.

குடியரசுத் தலைவர் மத்தியிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு நிதி பரிமாற்றத்தைக் குறைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம்.

அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்தும் நிதியாண்டின் இறுதி வரை இத்தகைய மாற்றம் தொடரும்.

குடியரசுத் தலைவரின் ஒவ்வொரு உத்தரவும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் வைக்கப்பட வேண்டும்.

பிரிவு 358 மற்றும் பிரிவு 359 க்கு இடையிலான வேறுபாடு:

பிரிவு 358 பிரிவு 359:

பிரிவு 358 கீழ் தானாகவே அடிப்படை உரிமையை இடைநிறுத்துகிறது. 19 அவசரநிலை அறிவிக்கப்பட்டவுடன். பிரிவு 359 தானாகவே எந்த அடிப்படை உரிமையையும் இடைநிறுத்துவதில்லை. இது குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமைகளின் அமலாக்கத்தை இடைநிறுத்த ஜனாதிபதிக்கு மட்டுமே அதிகாரம் அளிக்கிறது.

பிரிவு 358 வெளிப்புற அவசரநிலை (போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அடிப்படையில்) மட்டுமே இயங்குகிறது மற்றும் உள்நாட்டு அவசரநிலை (ஆயுதக் கிளர்ச்சியின் மைதானம்) விஷயத்தில் அல்ல. பிரிவு 359 வெளிப்புற அவசரநிலை மற்றும் உள் அவசரநிலை ஆகிய இரண்டிலும் செயல்படுகிறது.

பிரிவு 359 ஜனாதிபதியால் குறிப்பிடப்பட்ட காலத்திற்கு அடிப்படை உரிமை அமலாக்கத்தை இடைநிறுத்துகிறது.

பிரிவு 358 நாடு முழுவதும் பிரிவு 359 முழு நாட்டிற்கும் அல்லது அதன் ஒரு பகுதிக்கும் நீட்டிக்கப்படலாம்.
பிரிவு 358 கீழ் பிரிவு 19 முழுமையாக இடைநிறுத்துகிறது. பிரிவு 359 அமலாக்கத்தை இடைநிறுத்துவதற்கு அதிகாரம் அளிக்கவில்லை பிரிவு 20 மற்றும் 21.
பிரிவு 358 கீழ் பிரிவு 19 அடிப்படை உரிமைக்கு முரணான எந்தவொரு சட்டத்தையும் உருவாக்கவோ அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கை எடுக்கவோ அரசுக்கு உதவுகிறது. பிரிவு 359, குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவால் அமலாக்கம் இடைநிறுத்தப்பட்ட எ.ஃப்.ஆர்.க்கு முரணான எந்தவொரு சட்டத்தையும் உருவாக்கவோ அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கை எடுக்கவோ அரசுக்கு உதவுகிறது.

ஒற்றுமைகள் (பிரிவு 358 பிரிவு 359):

இரண்டுமே அவசரகாலச் சட்டத்துடன் தொடர்புடைய சட்டங்களுக்கு மட்டுமே சவாலில் இருந்து விடுபடும்.
அத்தகைய சட்டத்தின் கீழ் மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட நிர்வாக நடவடிக்கை இரண்டாலும் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

இதுவரை செய்யப்பட்ட தேசிய அவசரநிலைப் பிரகடனங்கள்:

1962, 1971 மற்றும் 1975 ஆகிய ஆண்டுகளில் இந்த வகையான அவசரநிலை இதுவரை மூன்று முறை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
ஜந்தா அரசாங்கம் (1977 இல்) 1975 இல் அவசரநிலை பிரகடனத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட சூழ்நிலைகளை விசாரிக்க ஷா கமிஷனை நியமித்தது. கமிஷன் அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை நியாயப்படுத்தவில்லை.
முதல் பிரகடனம் – அக்டோபர் 1962 இல் NEFA இல் சீன ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் ஜனவரி 1968 வரை நடைமுறையில் இருந்தது. எனவே, 1965 இல் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான போரின் போது ஒரு புதிய பிரகடனம் தேவைப்படவில்லை. ('வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு' அடிப்படையில்)
இரண்டாவது பிரகடனம் – டிசம்பர் 1971 இல் பாகிஸ்தானின் தாக்குதலை அடுத்து. இது 'வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு' என்ற அடிப்படையில் அறிவிக்கப்பட்டது.
மூன்றாவது பிரகடனம் – ஜூன் 1975 இல். இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது பிரகடனங்கள் இரண்டும் மார்ச் 1977 இல் ரத்து செய்யப்பட்டன. இது 'உள் குழப்பம்' என்ற அடிப்படையில் அறிவிக்கப்பட்டது.

தவறான பயன்பாட்டிற்கு எதிராக பாதுகாப்புகள் சேர்க்கப்பட்டது (44வது திருத்தச் சட்டம் 1978):

"உள் குழப்பம்" "ஆயுதக் கிளர்ச்சி" மூலம் மாற்றப்பட்டது.
பிரதமர் மட்டும் அல்லாமல் அமைச்சரவையால் எழுதப்பட்ட ஆலோசனை.
அவசரநிலையை அங்கீகரிப்பதற்கான சிறப்புப் பெரும்பான்மை.
லோக்–சபா முன்கூட்டியே நிறுத்துவதற்கான நடவடிக்கையைத் தொடங்கலாம்.
ஒரு வருடம் முன்பு போலல்லாமல், ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகும் மீண்டும் ஒப்புதல்.

மினர்வா மில்ஸ் V எதிர் இந்தியா ஒன்றிய வழக்கில், 352 (1) பிரிவின் கீழ் ஜனாதிபதியால் வெளியிடப்பட்ட அவசரகால பிரகடனத்தின் செல்லுபடியை நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு எந்த தடையும் இல்லை என்று கூறப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்ட வரம்புகள் கடைபிடிக்கப்பட்டதா இல்லையா என்பதை ஆராய்வதற்கு மட்டுமே நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதியின் திருப்தி சரியானதா இல்லையா என்பதை இது சரிபார்க்க முடியும். திருப்தி என்பது தவறான அல்லது அபத்தமான அல்லது பொருத்தமற்ற காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டால், அது திருப்திகரமாக இருக்காது.

அவசரநிலையை ரத்து செய்வதில் லோக்சபாவின் கட்டுப்பாடு (முன்னர், பிரகடனத்தை குடியரசுத் தலைவர் சொந்தமாகத் திரும்பப் பெறலாம் மற்றும் லோக்சபாவுக்கு இது சம்பந்தமாக எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை).

ஜனாதிபதியின் ஆட்சி (பிரிவு 356):

ஒரு மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் சீர்குலைந்தால், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை மத்திய அரசு அமல்படுத்துகிறது. அரசியலமைப்பின்படி ஒரு மாநிலத்தின் ஆட்சியை மேற்கொள்ள முடியாது என்று ஜனாதிபதி திருப்தி அடைந்தால் இதை அறிவிக்க முடியும்.

இந்த வழக்கில், ஆளுநரின் அறிக்கையுடன் அல்லது இல்லாமல் ஜனாதிபதி செயல்பட முடியும். மேலும், மத்திய அரசின் எந்த உத்தரவையும் ஒரு மாநிலம் பின்பற்றவில்லை என்றால், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதிக்கலாம்.

முதன்முறையாக 1951ஆம் ஆண்டு பஞ்சாபில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது.

1950 முதல், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி 125 முறைக்கு மேல் அதாவது ஆண்டுக்கு இரண்டு முறை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதிகபட்ச நேரங்கள் மணிப்பூரில் (10 முறை) அதைத் தொடர்ந்து உபி (9 முறை)

"கலை மூலம் கடுமையான அதிகாரம் வழங்கப்படும் என்று நம்புகிறேன். 356 ஒரு 'டெட் லெட்டராக' இருக்கும், மேலும் கடைசி முயற்சியாக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும்" — டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர்.

அழைப்பிற்கான காரணங்கள்:

பிரிவு 355 – அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அரசாங்கமும் நடத்தப்படுவதை உறுதிசெய்யும் கடமையை மையத்தின் மீது சுமத்துகிறது.

பிரிவு 356 — மாநிலங்களில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால் விதிகள்.

கலையின் கீழ் ஜனாதிபதி ஆட்சியை அறிவிக்க முடியும். பிரிவு 356 இரண்டு அடிப்படையில் –

பிரிவு 356 – அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தை முன்னெடுக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளதாக அவர் திருப்தியடைந்தால், பிரகடனத்தை வெளியிட ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் வழங்குகிறார். குடியரசுத்

தலைவர் மாநில ஆளுநரின் அறிக்கையின் பேரில் அல்லது வேறு வகையிலும் செயல்பட முடியும்.

பிரிவு 365 – ஒரு மாநிலம் மத்திய அரசின் எந்த வழிகாட்டுதலுக்கும் இணங்கத் தவறினால் அல்லது நடைமுறைப்படுத்தத் தவறினால், மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தை செயல்படுத்த முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளதாக குடியரசுத் தலைவர் கூறுவது சட்டப்பூர்வமானது. அரசியலமைப்பின் விதிகள்.

பாராளுமன்ற ஒப்புதல் மற்றும் செயல்பாட்டின் காலம்:

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதிக்கும் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நாளிலிருந்து இரண்டு மாதங்களுக்குள் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் சாதாரண பெரும்பான்மையில் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டாலோ அல்லது லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிக்காமல் நடந்தாலோ, அதன் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு லோக்சபாவின் முதல் அமர்வில் இருந்து 30 நாட்கள் வரை பிரகடனம் நீடிக்கும். பிரகடனம். இதற்கிடையில் ராஜ்யசபாவும் ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்தால் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி 6 மாதங்களுக்கு தொடரும். ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்கும் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் அதிகபட்சமாக மூன்று ஆண்டுகளுக்கு நீட்டிக்க முடியும்.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை மேலும் தொடர ஒப்புதல் அளிக்காமல் 6 மாத காலத்திற்குள் மக்களவை கலைக்கப்பட்டால், மாநிலங்களவையின் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு லோக்சபாவின் முதல் அமர்வில் இருந்து 30 நாட்கள் வரை பிரகடனம் நீடிக்கும். இதற்கிடையில் அதன் தொடர்ச்சியை அங்கீகரித்தது.

பிரகடனத்தை அல்லது அதன் தொடர்ச்சியை அங்கீகரிக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் தனிப் பெரும்பான்மையால் மட்டுமே நிறைவேற்றப்படும்.

ஒரு வருடத்திற்கு அப்பால், பின்வரும் இரண்டு நிபந்தனைகள் (44வது அரசியலமைப்பு சட்டத் திருத்த சட்டம் 1978) பூர்த்தி செய்யப்பட்டால் மட்டுமே ஜனாதிபதியின் ஆட்சியை ஒரே நேரத்தில் ஆறு மாதங்களுக்கு நீட்டிக்க முடியும்:

தேசிய அவசரநிலைப் பிரகடனம் முழு இந்தியாவிலும் அல்லது முழுவதுமாக அல்லது மாநிலத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் நடைமுறையில் இருக்க வேண்டும்.

சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவைக்கான பொதுத் தேர்தலை சிரமங்கள் காரணமாக நடத்த முடியாது என்று தேர்தல் ஆணையம் சான்றளிக்க வேண்டும்.

ஜனாதிபதி ஆட்சி ரத்து:

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் பிரகடனம் எந்த நேரத்திலும் அதைத் தொடர்ந்து வெளியிடப்படும் அறிவிப்பின் மூலம் குடியரசுத் தலைவரால் ரத்து செய்யப்படலாம். அத்தகைய அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவையில்லை.

ஜனாதிபதி ஆட்சியின் விளைவுகள்:

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின்போதும், சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு நிலை, அந்தஸ்து, அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் என்பதை இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

முதல்வர் தலைமையிலான மாநில அமைச்சர்கள் குழுவை ஜனாதிபதி கலைக்கிறார். குடியரசுத் தலைவர் சார்பாக மாநில ஆளுநர், மாநிலத்தின் தலைமைச் செயலாளர் அல்லது குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆலோசகர்களின் உதவியுடன் மாநில நிர்வாகத்தை மேற்கொள்கிறார்.

குடியரசுத் தலைவர் மாநில சட்டப் பேரவையை இடைநிறுத்தலாம் அல்லது கலைப்பார். பாராளுமன்றம் மாநில சட்ட மசோதாக்கள் மற்றும் மாநில பட்ஜெட்டை நிறைவேற்றுகிறது.

குடியரசுத் தலைவர் மாநில அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆளுநருக்கு அல்லது மாநிலத்தில் உள்ள வேறு எந்த நிர்வாக அதிகாரத்திற்கும் உள்ள அதிகாரங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தால் செயல்படுத்தப்படும் என்று அவர் அறிவிக்க முடியும்.

மாநிலத்தில் உள்ள எவரும் அல்லது அதிகாரம் தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகளை இடைநிறுத்துவது உட்பட தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் அவர் எடுக்க முடியும்.

மாநில சட்டமன்றம் இவ்வாறு இடைநிறுத்தப்படுகிறது அல்லது கலைக்கப்படுகிறது:

மாநிலத்திற்கான சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை பாராளுமன்றம் ஜனாதிபதியிடமோ அல்லது இது தொடர்பாக அவரால் குறிப்பிடப்பட்ட வேறு எந்த அதிகாரத்திடமோ ஒப்படைக்க முடியும்.

நாடாளுமன்றம் அல்லது குடியரசுத் தலைவர் அல்லது வேறு ஏதேனும் குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து செயல்படும், அது பிரகடனத்தின் காலத்திற்குப் பொருந்தாது. இது மாநில சட்டமன்றத்தால் ரத்து செய்யப்படலாம் அல்லது மாற்றப்படலாம் அல்லது மீண்டும் செயல்படுத்தப்படலாம்.

லோக்சபா கூட்டத் தொடரில் இல்லாதபோது, நாடாளுமன்றத்தின் அனுமதி நிலுவையில் உள்ள மாநில ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து செலவழிக்க குடியரசுத் தலைவர் அனுமதிக்கலாம்.

நாடாளுமன்றம் கூட்டத்தொடர் இல்லாதபோது, மாநில ஆட்சிக்கான அவசரச் சட்டங்களை குடியரசுத் தலைவர் பிறப்பிக்க முடியும்.

சர்க்காரியா கமிஷன் பரிந்துரைகள்:

வழங்கல் குறைவாகவும் கடைசி முயற்சியாகவும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

தவறிழைக்கும் அரசுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட வேண்டும்.

மாற்று வழியை உருவாக்குவதற்கான அனைத்து சாத்தியக்கூறுகளையும் ஆளுநர் ஆராய வேண்டும்.

எஸ்.ஆர்.பொம்மை வழக்கில் 1994 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ஆட்சியின் Sc W.R.T நீதித்துறையின் அவதானிப்புகள்.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்தும் குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பு நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது.

குடியரசுத் தலைவரின் திருப்தியானது சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும்.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமுல்படுத்துவதை நியாயப்படுத்துவதற்கு பொருத்தமான பொருள் இருப்பதை நிரூபிக்கும் சுமை மையத்தின் மீது உள்ளது.

நீதிமன்றத்தால் பொருளின் சரியான தன்மை அல்லது அதன் போதுமான தன்மைக்கு செல்ல முடியாது, ஆனால் அது நடவடிக்கைக்கு பொருத்தமானதா என்பதைப் பார்க்க முடியும்.

குடியரசுத் தலைவர் பிரகடனம் அரசியலமைப்புக்கு முரணானது மற்றும் செல்லாது என நீதிமன்றம் கருதினால், டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்ட மாநில அரசை மீட்டெடுக்கவும், மாநில சட்டமன்றம் இடைநிறுத்தப்பட்டாலோ அல்லது கலைக்கப்பட்டாலோ அதை மீண்டும் புதுப்பிக்க அதிகாரம் உள்ளது.

குடியரசுத் தலைவர் பிரகடனத்திற்கு நாடாளுமன்றம் ஒப்புதல் அளித்த பிறகே மாநில சட்டப் பேரவை கலைக்கப்பட வேண்டும்.

மதச்சார்பின்மை என்பது அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அம்சங்களில்' ஒன்றாகும். எனவே, மதச்சார்பற்ற அரசியலைத் தொடரும் ஒரு மாநில அரசை பிரிவு 356ன் கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

சட்டப் பேரவையின் நம்பிக்கையை மாநில அரசு இழந்தது குறித்த கேள்விக்கு அவையில் முடிவெடுக்க வேண்டும்.

ஒரு புதிய அரசியல் கட்சி மத்தியில் ஆட்சியைப் பிடிக்கும் பட்சத்தில், மாநிலங்களில் மற்ற கட்சிகள் அமைக்கும் அமைச்சகங்களை டிஸ்மிஸ் செய்யும் அதிகாரம் அதற்கு இருக்காது.

பிரிவு 356ன் கீழ் ஒரு விதிவிலக்கான சக்தி மற்றும் சிறப்பு சூழ்நிலைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய எப்போதாவது மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

பிரிவு 356ன் முறையான மற்றும் முறையற்ற பயன்பாட்டின் வழக்குகள்.

மத்திய–மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் (1988) அறிக்கையின் அடிப்படையில், S. R. பொம்மை வழக்கில் (1994) உச்ச நீதிமன்றம் பிரிவு 356ன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான சாத்தியமான சூழ்நிலைகளைப் பட்டியலிட்டது சரியானதாகவோ அல்லது முறையற்றதாகவோ இருக்கலாம்.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை முறையாக அமல்படுத்துதல்:

சட்டசபைக்கு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, எந்தக் கட்சியும் பெரும்பான்மையைப் பெறவில்லை, அதாவது "தொங்கு சட்டசபை".

சட்டசபையில் பெரும்பான்மை உள்ள கட்சி அமைச்சகத்தை அமைக்க மறுத்துவிட்டால், சட்டசபையில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட கூட்டணி அமைச்சை ஆளுநரால் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

ஒரு அமைச்சகம் சட்டசபையில் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு ராஜினாமா செய்தால், வேறு எந்தக் கட்சியும் சட்டசபையில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட ஒரு அமைச்சகத்தை அமைக்க விரும்பவில்லை அல்லது அமைக்க முடியாது.
மத்திய அரசின் அரசியலமைப்பு வழிகாட்டுதல் மாநில அரசால் புறக்கணிக்கப்படும் இடத்தில்.
மாநிலத்தின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் தனது அரசியலமைப்பு கடமைகளை நிறைவேற்ற அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே மறுக்கும் உடல் ரீதியான முறிவு.
எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்திற்கு எதிராக செயல்படுவது அல்லது வன்முறைக் கிளர்ச்சியைத் தூண்டும் உள் நாசவேலை.

முறையற்ற முறையில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்துதல்:

ஆளும் கட்சியின் உள்கட்சி பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைப்பதற்கு அதிகாரம் பயன்படுத்தப்படும் இடத்தில், அல்லது அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்டதற்கு புறம்பான அல்லது பொருத்தமற்ற நோக்கத்திற்காக.
1977 மற்றும் 1980 போன்ற மக்களவை பொதுத் தேர்தல்களில் சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்ற ஆளும் கட்சி பெரும் தோல்வியைச் சந்தித்தது.
பேரழிவு விளைவுகளுக்கு வழிவகுக்கும் தீவிர அவசரம் தவிர, மாநில அரசு தன்னைத்தானே சரிசெய்து கொள்ள முன் எச்சரிக்கை கொடுக்கப்படவில்லை.
சட்டசபையில் பெரும்பான்மை ஆதரவை இழந்ததால் ஒரு அமைச்சகம் ராஜினாமா செய்தாலோ அல்லது நிராகரிக்கப்பட்டாலோ, மாற்று அமைச்சகத்தை அமைப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை ஆராயாமல், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்த ஆளுநர் பரிந்துரைக்கிறார்.
சட்டமன்றத்தில் ஒரு அமைச்சகத்தின் ஆதரவைப் பற்றி ஆளுநர் தனது சொந்த மதிப்பீட்டைச் செய்து, அந்த அமைச்சகம் தனது பெரும்பான்மையை சட்டமன்றத்தில் நிரூபிக்க அனுமதிக்காமல் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதிக்க பரிந்துரைக்கிறார்.
உட்புறத் தொந்தரவுகள் உள் சிதைவு அல்லது உடல் ரீதியான முறிவு அல்ல.
மாநிலத்தில் தவறான நிர்வாகம் அல்லது அமைச்சகத்திற்கு எதிரான ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள் அல்லது மாநிலத்தின் கடுமையான நிதித் தேவைகள்.

நிதி அவசரநிலை (பிரிவு 360):

பிரிவு 360 அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ 1933 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட அமெரிக்காவின் தேசிய மீட்புச் சட்டம் என்று அழைக்கப்படும் முறையைப் பின்பற்றுகிறது.

அழைப்பிற்கான காரணங்கள்:

பிரிவு 360, இந்தியா அல்லது அதன் பிரதேசத்தின் ஏதேனும் ஒரு பகுதியின் நிதி ஸ்திரத்தன்மை அல்லது கடன் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகும் சூழ்நிலை

உருவாகியுள்ளதாக திருப்தி அடைந்தால், ஜனாதிபதிக்கு நிதி அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்த அதிகாரம் அளிக்கிறது.

1978 ஆம் ஆண்டின் 44வது திருத்தச் சட்டம் ஜனாதிபதியின் திருப்தியை நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்படுத்தியது. (நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும்)

பாராளுமன்ற ஒப்புதல் மற்றும் செயல்பாட்டின் காலம்:

நிதி அவசரநிலையை அறிவிக்கும் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நாளிலிருந்து இரண்டு மாதங்களுக்குள் (பிரிவு 352 இல் ஒரு மாதம்) பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் சாதாரண பெரும்பான்மையில் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டாலோ அல்லது லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிக்காமல் நடந்தாலோ, அதன் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு லோக்சபாவின் முதல் அமர்வில் இருந்து 30 நாட்கள் வரை பிரகடனம் நீடிக்கும். பிரகடனம். இதற்கிடையில் ராஜ்யசபாவும் ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்தவுடன், நிதி அவசரநிலை திரும்பப்பெறும் வரை காலவரையின்றி (அதிகபட்ச காலம் இல்லை) தொடரும்.

மீண்டும் மீண்டும் நாடாளுமன்ற ஒப்புதல் தேவை இல்லை.

நிதி அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை அங்கீகரிக்கும் தீர்மானம் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் தனிப் பெரும்பான்மையால் மட்டுமே நிறைவேற்றப்படும் (அந்த அவையில் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் கலந்துகொண்டு வாக்களிக்கிறார்கள்)

நிதி அவசரநிலை ரத்து:

நிதி அவசரநிலை பிரகடனம் எந்த நேரத்திலும் அதைத் தொடர்ந்து வெளியிடப்படும் அறிவிப்பின் மூலம் ஜனாதிபதியால் திரும்பப் பெறப்படலாம்.

அத்தகைய அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவையில்லை.

நிதி நெருக்கடியின் விளைவுகள்:

இந்தியாவில், 1991ல் நிதி நெருக்கடி இருந்தபோதிலும், இதுவரை நிதி அவசரநிலை அறிவிக்கப்படவில்லை.

இந்த மையத்தின் நிர்வாக அதிகாரமானது எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் நிதி உரிமையின் நியதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது, மேலும் ஜனாதிபதியின் நோக்கத்திற்காகத் தேவையான மற்றும் போதுமானதாகக் கருதும் எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் அத்தகைய பிற திசைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அத்தகைய எந்த ஒரு வழிகாட்டுதலும் தேவைப்படும் ஒரு விதியை உள்ளடக்கியிருக்கலாம் – மாநிலத்தில் பணியாற்றும் அனைத்து அல்லது எந்தவொரு வகுப்பினரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளைக் குறைத்தல்;

அனைத்து பண மசோதாக்கள் (கலை. 110) அல்லது பிற நிதி மசோதாக்கள் மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு இட ஒதுக்கீடு.

தொழிற்சங்கத்திற்கு சேவை செய்யும் அனைத்து அல்லது எந்தவொரு வகுப்பினரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளை குறைப்பதற்கான வழிமுறைகளை ஜனாதிபதி வழங்கலாம்.

உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்.

நிதி நெருக்கடியின் போது, நிதி விவகாரங்களில் மாநிலங்களின் முழுக் கட்டுப்பாட்டையும் மையம் பெறுகிறது.

அவசரநிலை பற்றிய விமர்சனம்:

அரசியல் நிர்ணய சபையின் சில உறுப்பினர்கள் அரசியலமைப்பில் அவசரகால விதிகளை இணைப்பதற்கு எதிராக பின்வரும் காரணங்களை முன்வைத்தனர் — அரசியலமைப்பு மற்றும் யூனியனின் கூட்டாட்சி தன்மையை அழிப்பது அனைத்து சக்தி வாய்ந்ததாக மாறும்.

மாநிலங்களின் களத்தில் அத்துமீறல் — கூட்டமைப்பு அலகுகளின் அதிகாரங்கள் முற்றிலும் யூனியன் நிர்வாகியின் கைகளில் குவிக்கப்படும்.

ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவையின் சர்வாதிகாரம்.

மாநிலத்தின் நிதி சுயாட்சி என்பது செல்லாது.

அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டால், அரசியலமைப்பின் ஜனநாயக அடித்தளங்கள் அழிக்கப்படும்.